

Diferența dintre Cina Domnului și Masa Domnului R. Brockhaus

Studiile noastre anterioare ne-au arătat că Cina este o sărbătoare, și anume sărbătoarea salvării, celebrarea aducerii aminte de Domnul și Mântuitorul nostru în timpul absenței Lui. Am văzut că ea este o adevărată masă, un adevărat mâncat și băut, și ori de câte ori o facem vestim moartea Domnului, până va veni El. Astăzi ajungem la un aspect deosebit de important al adevărului care ne preocupă, și anume, la diferența esențială dintre cele două aspecte ale frângerii pâinii, privită ca „Cină” sau ca „Masa Domnului”.

Cina și Masa Domnului sunt una și totuși diferite lucruri. Într-un sens cu același înțeles, totuși cele două noțiuni se deosebesc esențial una de alta. Cititorul atent al Bibliei va recunoaște aceasta foarte curând. Când Domnul a instaurat Cina, nu auzim nici un cuvânt despre „Masa Domnului”. Găsim această expresie pentru prima dată, și totodată singura dată, în 1 Corinteni 10,21. În rest ea nu se mai întâlnește în Noul Testament; în Vechiul Testament ea se întâlnește în legătură cu altarul, ca loc unde se aduceau jertfele, mâncarea sau pâinea lui Dumnezeu (Maleahi 1,7.12; compară cu Ezechiel 41,22; 44,16).

Este clar, că o astfel de schimbare în exprimare în Cuvântul lui Dumnezeu nu este fără importanță. Ea ne arată, că Cina nu este același lucru cu Masa Domnului, și Masa Domnului nu este același lucru cu Cina (sau: mâncarea de seară). Chiar și cele două cuvinte „mâncare” și „masă” arată diferența. O mâncare se poate serba, poți lua parte la ea, la o masă nu. De aceea nu este corect să se spună, cu toate că uneori se spune: „Serbăm Masa Domnului”. Noi serbăm Cina la Masa Domnului. Una este, ca să spunem anticipat, *amintirea de Domnul crucificat și vestirea morții Sale*, cealaltă este *reprezentarea singurei expresii publice a unității Trupului Lui*.

În 1 Corinteni 10 apostolul vorbește despre faptul că noi (credincioșii) frângem pâinea; în capitolul 11 el amintește numai faptul că *Domnul* a frânt pâinea și în starea frântă a dat-o ucenicilor Săi. Prima este deci o acțiune *comună*. În concordanță cu aceasta întâlnim numai în primul caz expresia „Masa Domnului”. Că acest cuvânt nu trebuie înțeles textual și nu trebuie să ne gândim la masa de lemn, pe care stă pâinea și paharul, nu trebuie s-o spun; este o expresie simbolică care exprimă comuniunea; masa sau locul, ocazia, unde Domnul strânge pe ai Săi în jurul Lui, așa cum strânge un tată familia sau gazda pe oaspeții ei. De aceea în capitolul 10 este vorba numai de această acțiune care exprimă comuniunea; *pâinea, pe care noi o frângem, paharul, pe care-l binecuvântăm*, în timp ce în capitolul 11, unde este vorba de mâncarea ca sărbătoare de aducere aminte de Domnul absent, de ceea *ce face fiecare, mâncarea pâinii și băutul din pahar* stau pe prim plan, și totodată se dă expresie responsabilității de a serba sărbătoarea în chip vrednic: »mâncați, beți«, și: »De aceea oricine mănâncă sau bea în chip nevrednic«, și: »Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănânce« etc.

Diferența între cele două secțiuni este așa de mare, cum nu poate fi mai mare. Tema principală în capitolul 10 este *comuniune*, în capitolul 11 *amintire*, și în ambele cazuri responsabilitatea personală sau comună care rezultă din acestea. De aceea este posibil ca să se facă străngeri laolaltă spre *amintire*, conform cu capitolul 11, și să nu se țină seama de învățătura din capitolul 10. Cu alte cuvinte: se poate sărbători Cina în amintirea Domnului, în timp ce adevărul cu privire la Masa Domnului (comuniunea trupului) nu este nici cunoscut și nici practicat. Primul lucru are loc în cercul credincioșilor (în studiul actual nu vom lua în seamă biserica ecumenică), este recunoscut cu plăcere, cu toate că este de temut, căci chiar cu privire la această parte a adevărului domină multe concepții și ele sunt foarte incomplete; în discuțiile personale cu sufletele se remarcă mereu aceasta. Dar chiar dacă se sărbătorește Cina în amintirea Domnului, aceasta nu este nicidecum practicarea adevărului referitor la *Masa Domnului*, nu este o sărbătoare pe fundamentul comuniunii *unui Trup*.

În timpul apostolului erau trei clase sau grupe de oameni pe pământ. În primul rând erau *creștinii*, Adunarea Dumnezeului cel viu, care luase ființă prin harul lui Dumnezeu, în al doilea rând era *Israel*, vechiul popor al legământului lui Dumnezeu, și în al treilea rând erau *națiunile* sau *păgânii* cu slujbele lor idolatre. Fiecare om aparținea uneia din aceste grupe. Dacă cineva lua parte la frângerea pâinii a creștinilor, atunci se știa: acesta era un *creștin*; dacă el se ducea la Templu sau la sinagogă, atunci se știa: acesta era un *iudeu*; dacă lua parte la sărbătorile dedicate idolilor, atunci se putea recunoaște: acesta era un *păgân*. Toate cele trei grupe aveau masa lor, și la toate cele trei mese se mânca. Să te așezi la o masă și să mănânci, aceasta înseamnă comuniune cu acela sau cu aceia care stăteau la masă. Te așezi pe același fundament, te faci una cu ceilalți tovarăși de la masă. Și cu toate acestea în Corint erau credincioși, care considerau că au libertatea »să stea la masă într-un templu de idoli«, aceasta înseamnă, că aveau voie să ia parte la mesele de jertfă ale păgânilor. (1 Corinteni 8,10) Apostolul îi învață, că aceasta nu era nicidecum așa de inofensiv cum considerau ei. După cunoștința lor chipul unui idol nu era nimic și ceea ce se jertfea idolilor nu era nimic – și în privința aceasta aveau dreptate, apostolul recunoaște aceasta categoric în versetul 19 – dar ei au uitat că înapoia idolilor se ascundeau demonii și că păgânii, fără să știe sau numai bănuind, aduceau acestor demoni jertfele lor. (compară cu Deuteronom 32,17) Deci când creștinii luau parte la mesele de jertfă ale păgânilor, prin aceasta se puneau în legătură cu masa demonilor: ei mâncau mâncarea demonilor și beau paharul demonilor!

Tot așa este situația și cu altarul lui Dumnezeu în vechiul legământ. Când un israelit - »Israelul după trup (carne)«, așa cum spune apostolul – aducea o jertfă de pace sau o jertfă de mulțumire și mânca din animalul de jertfă, prin aceasta intra în legătură cu altarul, cu Masa Domnului, și cu Dumnezeu, a cărui parte din jertfa de tăiere, »pâinea Sa« sau »masa Sa« (Levitic 21,6.21.22; Maleahi 1,12), era adusă pe altar. Acum, după ce Hristos a venit, toate jertfele din vechiul legământ și-au găsit împlinirea în El. În locul Legii, care nu a putut duce nimic la desăvârșire, a venit harul aducător de mântuire, și cine crede astăzi în Isus, potrivit cu Evrei 13,10 posedă »un altar, din care n-au drept să mănânce cei ce fac slujbă în cort (vechiul loc sfânt iudaic).« Pentru slujba la acesta din urmă era îndreptățită numai preoția levitică, dar în Isus Hristos este pregătit un altar, la care are acces orice credincios. În Hristos nu este »nici iudeu nici grec, nici sclav nici liber, nici bărbat nici femeie« ci toți sunt *una* în El. (Galateni 3,28; Coloseni 3,11) La altarul israelit conducea *descendența*, la altarul creștin conduce *credința*. Dar apostolul nu vorbește despre aceasta aici; el amintește numai altarul iudaic, ca să constate principiul comuniunii și să justifice atenționarea pe care o face. De aceea să ne ferim de orice libertate greșită! Eu sunt apreciat după lucrurile de care mă leg și mă țin. Adevărata înțelepciune se ține departe de tot ce este greșit în relațiile religioase, da, evită chiar *aparența* unei participări la ele.

Deci la Masa Domnului noi mărturisim înaintea lui Dumnezeu și oamenilor unitatea noastră cu Hristos și unitatea dintre noi. Titlul, care este dat aici și în capitolul 11 lui Isus, este semnificativ; El este numit *Domn*. Este *pâinea sau masa Domnului* și paharul Domnului, așa cum mai târziu este numit *masa* (cu sensul de mâncarea) *Domnului, Trupul și sângele Domnului*, și așa mai departe. Nu este masa lui Dumnezeu, nu este masa Tatălui, nu este masa Adunării (Bisericii), nu este masa noastră, este masa Sa, masa Domnului. Numai Domnul singur dispune de masa Sa. Dacă El ne-a învrednicit, să avem voie să stăm la ea, atunci acesta este un privilegiu mare. La Masa Lui nu poate fi vorba de drepturi ale noastre. Numai singur Isus vrea să fie recunoscut ca Domn. Dacă am înțelege aceasta, vom veghea ca Masa Sa să nu devină în gândirea și practica noastră masa noastră. Pericolul de a cădea pe un fundament omenesc este mare și va deveni tot mai mare, pe măsură ce decăderea în creștinătate se mărește. De aceea apostolul se adresează »unor oameni cu judecată«, care pot să diferențieze aceste lucruri.

Prin faptul că apostolul vorbește în locul acesta mai întâi despre pahar – un lucru care nu este la întâmplare – el arată în primul rând fundamentul pe care Domnul a instaurat Masa Sa. Sângele constituie baza salvării, este ceea ce cu privire la Hristos are cea mai profundă însemnătate: »Fără vărsare de sânge nu este iertare de păcate«. Paharul, comuniunea cu sângele lui Hristos,

este numit paharul binecuvântării, pe care noi (împreună) îl binecuvântăm. El conține vin, dar este simbolul sângelui prețios al lui Hristos, al Mielului fără cusur și fără pată. De aceea el spune paharul binecuvântării sau al *mulțumirii*, căci prin faptul că îl luăm din mâna Domnului nostru, avem voie să spunem: »Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!« Noi ne amintim de Persoana sublimă, de necomparat a Aceluia care a mers la moarte pentru noi, a cărui carne, potrivit cu Ioan 6,53 și versetele următoare, am mâncat-o și al cărui sânge l-am băut, atunci când prin credință L-am cunoscut; și prin faptul că înțelegem și ne însușim, că paharul este comuniunea cu sângele lui Hristos, pătrundem în gândurile Lui, avem parte de ele și savurăm ceea ce El ne-a câștigat prin sângele Lui. Numai cei mântuiți posedă privilegiul să aibă voie să bea din paharul Domnului, căci numai ei sunt în părtășie cu El în moartea Sa, numai ei sunt spălați în sângele Său.

După ce apostolul a prezentat în felul acesta comuniunea sângelui lui Hristos ca fundament al comuniunii noastre, el se ocupă de pâine și o numește părtășia (comuniunea) *trupului* lui Hristos. Este o pâine, nu sunt multe pâini; și nici *o felie de pâine*, ci o pâine întreagă, neîmpărțită. Această pâine prezintă, potrivit cu cuvintele proprii ale Domnului nostru, Trupul Său, așa cum El L-a purtat aici pe pământ: »Acesta este Trupul Meu, care se va da pentru voi.« Dar aceasta nu este totul. Pâinea mai are aici, în legătură cu Masa Domnului, și un alt înțeles. În afară de faptul că prezintă adevăratul Trup al lui Isus Hristos, așa cum a fost El odinioară aici jos, ea este și un simbol al Trupului Său spiritual, așa cum este el acum pe pământ. Noi, cei mulți, suntem o pâine. »Este un singur trup«, scrie apostolul către Efeseni (capitolul 4,4). Din ce este alcătuit acest trup? Din toți aceia care aparțin lui Hristos, care au fost salvați prin sângele Său. Toți credincioșii constituie Adunarea (Biserica), »care este trupul Său« (Efeseni 1,22). Această Adunare a fost strânsă și va fi adunată prin Duhul Sfânt, care a coborât în ziua cincizecimii: »Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup« (1 Corinteni 12,13). Hristos înălțat la ceruri este Capul acestui trup, și fiecare credincios este legat indisolubil prin Duhul Sfânt cu toți copiii lui Dumnezeu ca mădulare ale aceluiași trup. Este evident, că aceasta este valabil nu numai în locul unde noi locuim, ci în toate locurile de pe tot pământul, oriunde se găsesc credincioși. De aceea prima scrisoare către Corinteni, care tratează în mod special adevărul despre *un trup*, este adresată nu numai corintenilor, ci *tuturor sfinților*, »care, în orice loc, cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos«.

Această o pâine la masa Domnului înseamnă deci atât comuniunea cu Domnul, cât și comuniunea cu ai Săi. Noi suntem legați cu Hristos, și noi suntem mădulare unii altora. Dar ca să poți fi ambele, trebuie să fi salvat, spălat în sângele lui Isus. De aceea, așa cum am spus deja, în locul acesta paharul (sângele) este numit înaintea pâinii (a unui singur trup). Cât de minunat de exact este totul în Cuvântul lui Dumnezeu! Acum știm de ce în evangheliile nu putea încă fi vorba de »masa Domnului«. Adevărul cu privire la un trup – unitatea atât cu Domnul ca și Cap cât și cu ai Săi ca mădulare ale trupului Său – nu putea încă fi revelată. O găsim abia în scrierile lui Pavel, căruia i-a fost făcută cunoscută această »taină« și i-a fost încredințată pentru administrare. (Efeseni 3,3-9) Din acest motiv apostolul confruntă în acest capitol masa Domnului, masa iudeilor și masa păgânilor. Ultima era, așa cum am văzut, chiar o masă a demonilor.

Găsim astfel în 1 Corinteni 10, dacă am voie să mă exprim așa, mai mult relațiile *exterioare*, *fundamentul* și *expresia* comuniunii, în timp ce capitolul 11 vorbește despre *starea lăuntrică*, de *atitudinea inimii*, care se cuvine pentru o astfel de masă solemnă. Apostolul prezintă corintenilor cum trebuie să mănânce și să bea, căci ei se abătuseră cu totul de la sărbătoarea solemnă și au făcut din Masa Domnului propria lor masă. Dacă am vrea să exprimăm aceasta într-un cuvânt scurt, putem repeta: în capitolul 10 este vorba de *Masa Domnului*, în capitolul 11 este vorba de *Cină*. Cu toate că în fond este același lucru, acesta este privit în cele două cazuri din puncte de vedere total diferite. Trebuie să ținem neapărat seama de aceasta, dacă vrem să înțelegem învățătura apostolului. Fiecare capitol tratează un adevăr în sine deosebit. De aceea am spus deja, că se poate serba Cina, fără să se practice câtuși de puțin partea adevărului care se exprimă în »Masa Domnului«. (Așa are loc în general în creștinătate.)

Dacă am înțeles acest aspect, atunci ne-am apropiat mult de adevărul minunat referitor la Masa Domnului, și de la sine ia naștere în noi dorința sau se va rosti rugăciunea: „Doamne, fă ca ori de câte ori ne strângem să frângem pâinea, să nu serbăm numai Cina, sărbătoarea aducerii aminte de Tine, ci să dăm expresie și adevărului despre Masa Ta, despre unitatea trupului Tău!” Căci noi suntem nu numai salvați, ci suntem și »mădularul unul altuia«. Cu toate că aceste două adevăruri sunt strâns legate unul de altul, ele sunt totuși total diferite între ele. Domnul nostru preaiubit nu ne invită să venim ca și creaturi singulare, fiecare „pentru sine”¹, ca să mâncăm și să bem și să ne gândim numai la ceea ce este cu privire la mântuirea personală. Nu, fiecare copil al lui Dumnezeu este invitat la Masa Domnului, ca acolo în *comuniune* cu ceilalți, *într-un gând și într-o dragoste*, să-și aducă aminte de Domnul mult-lăudat, să vestească moartea Sa și totodată să exprime, că noi toți suntem un trup. Aceasta exclude iudaismul și lumea și prin aceasta pe toți cei nemântuiți, care nu sunt răscumpărați, și ne arată singurul fundament, pe care se poate instaura și s-a instaurat Masa Domnului. Acolo unde nu se recunosc principiile divine despre unitatea trupului, din această cauză nu poate fi Masa Domnului. Acolo se poate serba Cina cu seriozitate sfântă și dragoste mulțumitoare, dar nu se cunoaște nimic din *bucuria comună* a celor salvați, care, adunați în jurul lui *Isus*, aduc adorare *Tatălui*. Atâta timp cât eu aparțin unei denominațiuni, afară de a fi un mădular al trupului lui Hristos, eu mă așez în opoziție cu adevărul referitor la existența unui trup. S-ar putea ca eu să cunosc acest adevăr și să-l mărturisesc prin cuvinte, dar eu îl tăgăduiesc practic, și atunci cu siguranță este momentul să încetez și în cuvânt și în faptă să nu vreau să fiu altceva, decât un mădular al trupului lui Hristos.

Cuvântul lui Dumnezeu nu recunoaște nicio denominațiune, oricum s-ar numi ea. Când Dumnezeu în harul Său salvează un om prin credința în Isus, El nu face din el nici un catolic, nici un lutheran, nici un calvinist, și așa mai departe, ci pur și simplu numai un *creștin*. Ca creștin el nu este membru al unei organizații, oricare ar fi numele pe care ea l-ar putea avea, și oricât ar fi ea de mare sau de mică, de tânără sau bătrână, renumită sau puțin cunoscută, ci pur și simplu este numai un mădular al trupului lui Hristos. Toți copiii lui Dumnezeu sunt una în privința, că în cer nu va fi nici o biserică sau bisericuță. De ce sunt ele așa de laudate aici pe pământ și chiar preamărite ca „flori frumoase felurite ale unei grădini”? Dacă Dumnezeu le va lepăda odată și le va da deoparte, să nu renunțăm noi deja acum la ele? Orice inimă cu simțăminte spirituale simte cu adâncă tristețe cât de dezonorabile pentru sfințenia Domnului sunt aceste nenumărate sciziuni între copiii lui Dumnezeu. Dumnezeu să fie glorificat, că în curând vor înceta toate despărțirile și denominațiunile! În cer se va vedea numai un trup, Biserica sau Adunarea lui Hristos, soția Mielului. Ce speranță! Domnul este aproape și prin aceasta este aproape clipa când orice credincios va trebui să renunțe la denominațiunea, la care el a ținut cu tărie. Aceasta ne pune înaintea întrebării decisive: această necesitate de renunțare va fi spre onoare sau spre rușinare? Dacă o denominațiune ar fi plăcută lui Dumnezeu, atunci ea va fi recunoscută de Domnul. Dar pentru că este omenească și aparține lucrurilor pe care Scriptura le numește »lemn, fân și paie«, vor arde. Dar dacă aceasta este așa, de ce nu se vrea ca deja acum să se întoarcă de pe drumul greșit? De ce țin strâns de ceva care nu are trăinicie? De ce să nu ne întoarcem la »ce era de la început«? De ce și în această privință să nu te așezi pe fundamentul Cuvântului care nu înșală? – O iubitul meu împreună cu mine credincios, încetează să mai ascuți de vocea oamenilor, lasă numai autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu să decidă pentru tine!

Am văzut că Masa Domnului poate fi numai acolo unde este înlăturată pe de o parte lumea neînțoarsă la Dumnezeu, iar pe de altă parte orice denominațiune. În Corint era numai o masă. Trupul Domnului este unul, tot așa nu poate fi decât o Masă a Domnului. În Efes sau Troa nu era o altă masă, era aceeași masă ca și în Corint. Tot așa într-o localitate nu pot fi mai multe mese independente una de alta sau chiar să stea în vrăjmășie una față de cealaltă. Faptul că trebuie să se strângă în spații diferite, din cauza numărului de persoane sau a altor motive, nu lezează

¹ Așa cum se aude astăzi ca argument din partea acelor care servesc Cina împreună cu cei nemântuiți, deseori ca motiv de scuză: „Eu iau Cina pentru mine, nu mă interesează ceilalți”.

unitatea. Dacă toate stau pe fundamentul adevărului, păstrând unitatea Duhului prin legătura păcii, atunci este totuși numai o masă.

Unii ar putea să obiecteze: noi suntem tot așa de binecuvântați în părtășia noastră, când ne strângem la sărbătorirea Cinei, ca și voi, care mărturișiți că vă strângeți numai în Numele lui Isus.

La aceasta vreau să replic în primul rând, că scopul întrunirii pentru frângerea pâinii după cum se știe nu este să fi binecuvântat. Credincioșii se strâng să-și amintească de Mântuitorul lor, și să aducă lui Dumnezeu, Tatăl, jertfa de laudă. Că de aceasta se leagă o mare binecuvântare, da, cu mult mai mare decât la oricare altă strângere laolaltă, este de la sine înțeles; dar a fi binecuvântat nu este scopul sărbătorii. Un catolic poate fi binecuvântat în biserica sa, din aceasta însă nimeni nu va deduce că trebuie să devii catolic. Faptul că credincioșii primesc binecuvântare de sus nu este nicidecum o dovadă pentru corectitudinea poziției. Cu plăcere vrem să recunoaștem, că fiecare credincios, oriunde ar frânge el pâinea, dacă el se preocupă cu Persoana Domnului și Mântuitorului său și cu ceea ce El a făcut pentru el, va primi binecuvântare. Cum ar putea să fie altfel? Dar – și acesta este un dar foarte serios – prezentarea unității și părtășiei tuturor mădularelor trupului lui Isus Hristos nu se găsește nici în marile biserici statale și nici în numeroasele denominațiuni și comunități creștine. Frângerea pâinii făcută de ei poartă desigur caracterul „Cinei”, sau (chiar dacă nu pretutindeni) al sărbătorii de amintire, dar nu poate fi nicidecum vorba de Masa Domnului potrivit cu 1 Corinteni 10. Căci se poate chiar vorbi despre unitatea *poporului lui Dumnezeu* (despre unitatea *trupului* se vorbește rar), dar prin apartenența la o denominațiune este practic negată această unitate. Învățătura apostolilor și adevărata părtășie sunt în acest sens abandonate, și tuturor, care aparțin uneia din multele grupări creștine, li se adresează cu toată seriozitatea întrebarea apostolului: »Este Hristos împărțit?« (1 Corinteni 1,12) Nu suntem noi toți părtași la aceeași pâine? »O pâine, un trup suntem noi, cei mulți.«

Doresc să exclam împreună cu apostolul: »Vorbesc ca unora cu judecată; judecați voi ce spun«. Fiecare credincios este responsabil cu privire la atitudinea sa referitoare la adevărul referitor la »Masa Domnului«. Să recunoști adevărul și să-l practici cu siguranță nu este un lucru ușor pentru unii. Deseori este necesar să renunți la ceea ce ți-a devenit plăcut, să te desprinzi de legăturile vechi. Prieteni, cu care până atunci ai fost legat intim, se îndepărtează de tine. Drumul devine mai îngust și mai singuratic. Nu ești înțeles, sau ești chiar învinovățit de micime sufletească și de intoleranță, dar – *cine va fi biruitorul?* Să nu uităm, că este nespus de prețios să ai recunoașterea din partea Domnului, decât să stai cu zeci de mii pe un fundament omenesc.

Nu numai cu durere și întristare ne putem gândi la mulți copii dragi ai lui Dumnezeu care nu înțeleg adevărurile minunate legate de Masa Domnului și de aceea nu recunosc locul unde Domnul vrea să aibă și să vadă pe fiecare din ai Săi. Acest loc este *Masa Domnului*. Aici dorește Domnul să vadă pe toți, pe care El i-a eliberat și i-a răscumpărat prin sângele Lui prețios, pentru ca ei *împreună*, ca mădulare ale unui singur trup, să-I aducă jertfa de laudă și de mulțumire.

Dar unde este această masă? Răspund cu cuvintele unui altul: „Acolo unde se întrunesc, fie ei numai doi sau trei, fără să aibă un alt punct de strângere sau punct central, decât numai singur Isus; unde Numele sfânt, care constituie legătura unității, nu este adus în legătură cu nici un fel de nedreptate și se practică disciplinarea, care se cuvine Casei lui Dumnezeu; unde fiecare se păzește de orice principiu de independență, care ar răpi Domnului drepturile Sale, și fiecare este supus celuiilalt în teama de Dumnezeu, fără sciziuni și certuri, prin faptul că în Duhul toți cei mântuiți sunt priviți alcătuind un singur trup și se dau toate silințele să se păstreze împreună cu ei toți unitatea Duhului prin legătura păcii, să primească cu bucurie la Masa Domnului pe toți cei născuți din Dumnezeu, sub singura condiție, că ei sunt sănătoși în umblare și în învățătură. Dacă există astfel de creștini, ei au, cu toată decăderea generală și toată nedesăvârșirea, care ar putea să însoțească mărturia lor, Masa Domnului în mijlocul lor, aceasta înseamnă că ei practică, adunați în jurul lui Isus, prin aceea că serbează împreună acea *masă* sfântă, că ei constituie *o pâine, un trup* cu toți preaiubiții *Domnului* din toată lumea.

„Nu se pictează prin aceasta un tablou ideal și de aceea un tablou fals al unei stări, a cărei înfăptuire nu se găsește niciunde? Sunt convins mai mult ca oricând, că realitatea corespunde numai **foarte rar** trăsăturilor, pe care tocmai le-am zugrăvit, chiar și acolo unde pe drept ar trebui să te aștepti la altceva; căci poți să cunoști unitatea trupului lui Hristos și chiar s-o vestești cu voce tare și totuși nu ai nici un drept să afirmi că posezi Masa Domnului. Dar să căutăm cu sârguință acei creștini care doresc cu credincioșie și sinceritate să corespundă tabloului schițat! Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Masa Domnului există încă. Ea poate fi practică astăzi ca și în timpul corintenilor, și ea poate fi tăgăduită astăzi, cum se sta atunci în pericol să se facă. Dar astăzi, ca și atunci, Cuvântul ne vorbește ca unora „cu pricepere”. Lipsa în înțelegere constă în aceea, că se tăgăduiesc caracterele așa de diferite ale Cinei și ale Mesei Domnului sau se combină între ele, și mai ales constă în aceea, că se consideră că ai voie să aduci Masa Domnului în legătură cu lucruri care principial o tăgăduiesc.”